

HOST

JELA ABASOVÁ

Tři čtvrtě na šílenství

Arcanepunkový román ze světa, který
proměnila paromagická revoluce

Tri čtvrtě na šílenství

JELA ABASOVÁ

Tři čtvrtě na šílenství

JELA ABASOVÁ

Brno 2025

© Jela Abasová, 2025

Cover illustration © Adéla Stopka, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2633-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-2634-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2635-2 (MobiPocket)

Tobě, mami

Frozína

„Když se Tei znovu vynořil, byl již způli proměněn
a šlo vidět, že na vzduchu lapá po dechu.
,Cos tam viděl?' ptali se ho.

„Hluboko pod vlnami je ledová krusta a v ní spousta
zmrzlých tvorů; jen jejich oči žijí. Pod ledem jsou zárodky
velikého lesa. Pod lesem vyčkává zrní nezměrných polí.'
,A pod poli?' naléhala Eowa.
,Pod těmi jsou semenáčky nových lidí.“

První kniha knih: Na Igralském moři

„Pro účely paromagického průmyslu je nevhodnější
úroveň aktivizace mezi šesti a desíti procenty. Při nižších
koncentracích přestává magie reagovat na podněty;
při vyšších má tendenci vytvářet si komplikované koncepce,
snad logické, ale nepředvídatelné
na lokální úrovni.“

Choram Hake: Magie aktivní a pasivní

Jablko

„Svobodu!“ křičel dav, který se shromáždil na náměstí. „Svobodu, svobodu, svobodu lidem!“

Na pestrobarevných transparentech svítily hlavy beravínů a dhampírů, měňců a aladénů, kotle a parostroje, herečky z burlesek, nestoudné dámy s odhalenými rameny, hodinové strojky, černá srdce, bílé rukavičky. Některé byly zobrazeny umělecky, jiné neumělyma rukama rozechvělýma hněvem. Byly věrné pravdě nebo parodické, úžasné nebo ohavné. A všechny byly přeškrtnány silnými červenými linkami.

„Lidi za lidi!“ křičeli lidé. „Zastavte upíry! Zastavte kozy! Zastavte paromagii! Zastavte čas!!!“

Ctihodné dámy v kloboucích, třesoucí se stařečkové o holích, prostovlásí džentlmeni s kolínskou à la pstruh, růžolíci děti, ti všichni volali a píska-li. Počestní obyvatelé hlavního města se zastavovali podél náměstí, nechali se postrkovat stejně počestnými, ale méně zvědavými občany, ohazovat blátem zpod kol kočárů, okrádat kapsáři, jen aby se lépe podívali na úpadek a zpátečnictví shromážděných protestujících, jen aby se mohli zasmát a ukázat si na ně, nebo se rozčilit a vřískat protiargumenty, nechat se urážet a povzbuzovat. A už se dva tábory přibližují, brzy musí dojít na pěsti, jeden ze stařečků najednou mocně sevře svou hůl, napřahuje se, má v očích oheň, v pažích překvapivou sílu... a padá, zrazen vlastním věkem, padá přímo na obličej, podoben vráscitému mlokovi se rozplácl na náměstí.

To byla přesně ta chvíle, kdy městská stráž usoudila, že je nutné zasáhnout. Dva muži ve stejnokrojích se nepřilíš rozhodným krokem vydali k hlučícímu davu.

Frozína, ukryta pod obrovským kloboukem, křičela ještě hlasitěji než ostatní. Když se muži zákona blížili, začala mávat svými dvěma transparenty jako mačetami. „Zastavte noční příšery! Lidi za lidi! Zastavte příšery, ne mě. Příšery, ne mě! Svobodu!“ vyvrískla ve chvíli, kdy ji za zápěstí drapla silná ruka.

„Slečno,“ pronesl smířlivě přerostlý strážník, „uklidněte se.“

Podobně jako křik zraněného ptáče, i její šílený vriskot zmobilizoval celé hejno. Lidé opětovně a velice nahlas žádali svobodu. Jakási babička se zakousla do městského stejnokroje.

„Na čí jste vlastně straně!“ křičela Frozína ve strážnickově sevření.

Mlčel, táhl ji po náměstí.

„Vždyť jste člověk, ne? Jste člověk? Jste? Jste?“

Mlčel a táhl ji po kočičích hlavách.

„Nevidíte, co se tu děje!“

Mlčel a táhl ji boční uličkou, páchnoucí a kluzkou.

„Vy máte chránit! Svět! Lidi! Zničí nás! Jsou všude! Jsou všude! Jsou všudeééé!“

V posledním, k dokonalosti dotaženém zavytí se Frozíně veliký klobouk svezl z hlavy na zem a odhalil šedý obličej.

Strážník zastavil. „Co...“ řekl.

„Och,“ vyhrkla Frozína. „Vraťte mi můj klobouk.“

„Zrovna jsem vás odtáhl z... demonstrace,“ řekl muž. „Z protiučiprské demonstrace.“

„Protidhampírské je oficiální výraz. Ano. Ten klobouk. Prosím.“ Na místech, kam dopadlo odpolední slunce, začínala Frozínu pálit kůže.

Shýbl se a podal jí ho. „Musím vás zatknout,“ prohlásil.

„Děkuju,“ řekla, opět bezpečně skrytá pod širokou krepou.

Přestal ji svírat a ona se přestala vzpírat. Zavěsila se do jeho mohutného rámě. Kráčeli dolů uličkou jako párek ne moc tajných milenců, kolem lékárny a přes prázdné tržiště.

„Slečno,“ ozval se strážník po chvíli, „buďte tak laskavá, tohle nedělejte.“

„Nekladu odpor!“

„No právě. Kladte trochu víc odporu.“

Frozína se ho poslušně pustila. Teď si vedle sebe vykračovali jako kolegové, kteří si po práci vyšli na sklenku královny.

„Víte, nestihnu školu,“ ozvala se Frozína.

„Uhm.“

„Nestihnu ani brigádu. Vyhodí mě. Dvakrát. Budu hladovět. Dám se na zločin. Prokousnu nějaké krky. Nebo ještě hůř. Budu krást.“

Veliký obličej, co se nad ní pohupoval, zbrunátněl, zvlnil se mu knír.

„Tohle je diskriminace, víte. Bylo nás tam alespoň sto. A vy jste vybral mě. Jenom mě,“ pokračovala neúprosně.

„Křičela jste pořádně nahlas.“

„Ale my musíme křičet nahlas. Nikdo nás neposlouchá. Nikdo nás nechápe. Jsme neustále bezdůvodně kriminalizováni.“

„Děláte velikou hanbu svému druhu,“ řekl strážník. „Velikou.“

Přidělili jí maličkou soukromou celu a maličký nočník. Pak se Frozína na několik hodin nudila. Vzali jí kabát, klobouk i tašku plnou učebnic, ale nechali jí žízňoměr (na ten měla zákonný nárok), a tak kalibrovala nebo jenom tak točila knoflíky nebo předstírala (dvakrát), že se dostala pod přípustnou hranici a zmocňuje se jí krvavá vzteklin.

Když se konečně znovu zjevil starý známý strážník v doprovodu velitele stanice, Frozína na jeden velice hluboký nádech vychrlila nepřerušovaný proud stížností a názorů a obav, nabídek a hrozeb. Nový muž, mnohem méně masitý, zvedl ruku.

„Vůbec nechápu, oč vám jde,“ odfrkl, „takže toto vyplňte a jděte k čertu.“

„Bude i pokuta?“

„Kdo vás poslal provokovat, prosím vás? DeDracul?“

S úsměvem zavrtěla hlavou.

„Sázka?“

„Ne.“

Přisunul jí papíry, kterých se ještě ani nedotkla. „Psát doufám umíte.“

„Jsem ve druhém ročníku KPU.“

„Jste i hanbou své univerzity,“ zabrblal první strážník.

A Frozína šla. Šeřilo se, hlavní město ožívalo svým typickým pulsem rychle kolující krve, kořistnických svodů a vzdálených písní. Univerzita

stála na opačném konci města a Frozína věděla, že začátek první přednášky nestihne, takže rozumným řešením by bylo vůbec na ni nejit. A kdyby se nechystala do laboratoře, určitě by to udělala. Půlhodinka svěží chůze čím dál čistějšími ulicemi a vynořily se před ní mozaikovitě nádvoří s ibišky a mramorová budova Fakulty svatého Bludaře Královské paromagické univerzity.

Gizala jí držela místo v první řadě. Když vzrly dveře do sálu, profesor Haldri přestal mluvit a hypnotizoval Frozínu pohledem až do chvíle, kdy si sedla.

„Promiňte, pane profesore,“ řekla, „zatkli mě.“

„Pokaždé jiná výmluva,“ mávl rukou.

Gizaliny dlouhé bledé prsty vytrhávaly chloupky z dlouhé bílé bradky. Otočila se k Frozíně se zvednutým obočím. „Ne,“ zašeptala.

„Ale ano. Mám i pokutu.“ Výtržnice hrdě vytáhla důkazní materiál.

„No paráda.“

„Co jsem zmeškala?“

„Možnost přihlásit se na předtermín. A motivační záhadu. Byla vážně dobrá — proč Saalinský les začal žrát lidi a že to vlastně myslel dobře.“

Frozína si povzddechla. Odtud to budou už jenom samé nudné pravděpodobnosti, počty, permutace. Haldri obvykle psal zet stejně jako dvojku a té jako ef a ef jako nudli a em jako beztvarou hmotu zpod okraje světa.

Někdy měla pocit, že profesor úkoly záměrně formuluje hloupě, aby se studenti cítili ještě hůř, jestliže je nedokážou vyřešit. *Malá čarodějka chce potrestat zlou macechu tak, že jí nechá srazit syrovátku od krávy Zrzule. Zrzuli je 15 let a její mléko každé ráno pijí máma, táta a tři děček. Malé čarodějce je 8 let a její magický náboj, tvrdí macecha, je alespoň 77 arkán, ale macecha vždycky všechno dvojnásobně zveliči. Úkol: Může malá čarodějka bezpečně škodit, nebo se při pokusu její mozek rozprskne po celé zdi?*

Nějakou dobu se ozývalo jen nervózní vrčení, šustění, povzdechy, „Jak dlouho žije kráva?“, až dokud profesor Haldri s vítězoslavným výrazem ne-načmáral na tabuli hromady vzorců korunované výsledkem, že malá čarodějka by následkem záškodného kouzla nezahynula, ale jenom by velmi mírumilovně upadla do kómatu.

„Mám dost,“ zahlásila Frozína, když se po konci vyučování prodíraly skrze dav ve dveřích. „Jdeš se mnou do labiny?“

„Ty to opravdu chceš udělat?“

„Mám kvůli tomu v sobě už pět hodin o jehlu navíc, tak co myslíš.“

Gizala pokrčila rameny, vylovila z kapsy jablíčko a pořádně si ukousla. Pokračovala v jídle, uhnížděná na jednom z volných stolů v laboratořích, zatímco si Frozína odepínala žízněměr ze zápěstí, vytáhla jednu jehlu, druhou jehlu, zásobník. Jednu kapku pokusně pipetovala do kontrastní látky. *Nechutně zelená, stejně jako Haldri po mém příchodu. Výborně.*

Následující dvě hodiny strávila opatrnou segmentací a stratifikací jednotlivých vrstev, jemně nahrála nejvýraznější oblasti, škálovala kontrasty v těch méně výrazných, aby co nejlépe vynikly detaily. Gizala jí občas podávala pomůcky a čistila skla ochranných brýlí, ale častěji komentovala, rýpala a pitvala bez nároku na zpětnou vazbu nejrůznější klepy o spolužácích, profesorech a náhodných osobách, a skutečně nápomocnou se stala ve chvíli, kdy odešla na záchod a už se nevrátila.

Nakonec si Frozína spokojeně oddechla. Vědu měla za sebou, zbytek byl otázkou tvůrčího umu. Mechanický míček, který využívala jako datové úložiště, příliš nepřipomínal ovoce, ale stačil kousek nereaktivního drátu, kleště, pyrit, hmoždír a lepidlo, a zlaté jablíčko bylo na světě. Leželo na trochu poškrábaném kovovém stříbřitě lesklém podnosu, který Frozína později možná vrátí do jídelny, ale možná ani ne.

Schylovalo se k ránu. Za normálních okolností by zrovna vykazovala maximální aktivitu, někde tančila nebo pila nebo seděla v divadle, v ideálním případě by se učila. Dneska ne. V malém stánku před školou si koupila čokoládovou tyčinku a nechala si do uzavíratelného pohárku načepovat krev. Usadila se na lavičce před budovou a sledovala, jak ji jedním směrem míjejí vyčerpaní laboranti a druhým ještě neprobuzené uklízečky.

Profesor Quincey se zjevil na minutu přesně ve svůj obvyklý čas. Už zdáli k ní doléhalo klepání jeho vycházkové hole. Sklouzla z lavičky a následovala ho jako stín.

Svívalo. Když Quincey dospěl ke svému kabinetu, na obzoru už se zjevil vršek veliké rudé planoucí koule, takže se Frozína držela trochu dál od oken. Velice dlouho odemykal. Zakašlala.

„Nemyslete si, že jsem si vás nevšiml, slečno,“ řekl, aniž se otočil. „Jen jsem neměl potřebu zapříst s vámi hovor, to je všechno.“

„Já s vámi ale potřebuju mluvit, pane profesore.“

„Ach, prázdná množina společných zájmů. To se stává. Ale obávám se, že porovná-li výši svého postavení na této škole a toho vašeho, nutně dospěju k závěru —“

„Pořád jste můj učitel,“ namítla Frozína.

Quincey se usmál. Schoval klíč do kapsy a otevřel dveře. Zůstal v nich stát. „Mám takový dojem, že jsem vás nedávno zbavil povinnosti navštěvovat můj předmět.“

„Třebaže jsem pracovala mnohem usilovněji než ostatní.“

„To nepopírám. Dokonce čtyřikrát usilovněji, jak jsem zjistil.“

Pokrčila rameny. „Byl to jen semestrální projekt a ti tři neschopní hlupáci. A já potřebovala peníze. Školné je šilené.“

„Nepochybně. Ale víte, že včasná selekce nekompetentních je jedním z nejrozumnějších způsobů, jak udržet kvalitu této školy na vysoké úrovni? A zrovna k tomu slouží zkoušky, semestrální práce a ty další věci.“

Frozína vydala neurčitý zvuk. Už dva měsíce před termínem odevzdání semestrálního projektu potichoučku rozšiřovala fámy, jak je těžké vyhovět profesorovým nárokům a že má spolehlivý zdroj, který za menší odměnu vypracuje zájemcům zadání — tajemně naznačovala, že jde o jednoho z Quinceyho doktorandů. Několik nocí a dní pak nespala, třikrát permutujíc a variujíc vlastní zadání tak, aby vyhovovalo požadavkům, a zároveň pořád působilo originálně. A všechno by bylo v pořádku, kdyby si ten idiot Adem alespoň „svou vlastní“ práci přečetl a při obhajobě se nesesypal a nezačal bezdůvodně chrlit přiznání.

„Řekl jste, že se za určitých podmínek mohu vrátit,“ podotkla Frozína.

„Za určitých podmínek... Připomenete mi je?“

„Vyjádřil jste se, že bych vás musela něčím velice překvapit.“

„Ach ano.“ Profesor Quincey vrhl rychlý pohled na zakrytý podnos v jejích rukou, pak odstoupil ode dveří a naznačil, že má vejít. „Tak do toho. Překvapte mě.“

Kancelář byla prostranná a relativně vzdušná, slabě páchla po starých knihách. Pronikavě tu voněla jen malá santalová židlička; na křehce vypadající trojnožce stála rozehraná šachová partie. Pod stropem visel kolotoč z vycpaných kolibříků. Jako těžítka sloužily trofeje ze vzdálených moří.

Profesor Quincey odložil hůl do stojanu a dotkl se těžkých závěsů na oknech, zaváhal a nechal je být. Z připraveného, paříciho se čajníku nalil sobě plný šálek a Frozíně půl šálku. Nabídl jí židli.

„Nuže?“ zeptal se.

Frozína si udělala místo na jeho stole — opatrně odsunula knihy a odstrčila sušené ryby s vypoulenýma očima. Odkryla svůj podnos: na první pohled nebyl ničím zajímavý, kromě jablíčka, té malé zlatisté věci. Quinceyho výraz se nijak nezměnil. Frozína přejela palcem po sadě drážek na vrchu ovoce, opatrně sepnula všechny kontakty. Pak ho rozkutálela po podnosu.

V prvních momentech jablko neudělalo vůbec nic, jen se nevinně koulelo. Frozína trpělivě mísila podnosem tak, aby nabylo stálou trajektorii po obvodu elipsy. Dno podnosu se začalo proměňovat. Pomalu se vynořovalo cosi jako obraz: ne víc než holé linie bez barev, tiché čáry opuštěného náměstí.

„Jako svůj nový semestrální projekt,“ začala Frozína, tiše a monotónně, „jsem se rozhodla vyrobit tento exopsychický záznam na subarkánní bázi. Začínáme na náměstí Smíru, kde se obvykle konají všechny významné demonstrace. Pronikla jsem mezi první množinu subjektů jako jedna z protestujících...“

Jablko se dál kutálelo. Emočně vyprázdňené odpolední náměstí se začalo vyplňovat prvními stopami rozčileného očekávání, červenými zrníčky obav a temnými skvrnami dlouho zrající křivdy, až počet jedinců přesáhl hranici, za níž už individualita začíná kolabovat, nahrazená obludnou, nenávisť chrlící kolektivní myslí. Ta prokvetla stovkou strašlivých,

chorobně zbarvených květů, opylujících se vzájemně, bujících, sebepožirajících, hnijících a opětovně rašících z vlastní hniloby. Frozína nadále komentovala tichým nezaujatým hlasem — teď se formuje opozice vůči demonstraci jako modrý plamen spravedlnosti, který však od rozhorlení taktéž červená, až nakonec těžko rozlišit jedno od druhého, dobro a zlo; pojmy se alienizují a oprať přebírá zase jen ten rudý rudý hněv. Teď se odhodlala zakročit městská stráž — sivá a jasně ohraničená, povinnost bez vědomí cti a bez zápalu.

Emocionální stopa pokračovala, tentokrát střídměji, s vykolejeným strážníkem (samostatný záblesk, implodující vzápětí), v cele, kde dosud parazitují hněvy, obavy a opilecké sny bývalých vězňů (mátožně zelené stíny bezcílně se srážející a vsakující do hladké plochy podnosu), až po pravidelně tvarované, bezbarvé sepisování protokolu a dlouhý, klidný, vláčný, tmavomodrý pochod nočním městem.

Záznam skončil. Frozína vytáhla pohárek a zbylou polovinu svého šálku vyplnila zchladlou krví. Natáhla se po cukřence.

Profesor Quincey nějakou chvíli přemýšlel. „Jako záchytný panel jste použila svoji auru?“

„Ano, vnější obal. Je volitelně napojitelný na můj žízňoměr.“

„Raději si dejte celý ten přístroj překontrolovat. Nevíte, co může způsobit kontaminace.“

„Hned poté, co si nechám na studijním proplatit pokutu.“

„Kontrastní látka?“ vyzvídal Quincey.

„Vybírala jsem z iridestního spektra. Krátkodobý obraz zachytí lépe než solární.“

„Maximální arkanita?“

„Devadesát... éé... pět.“

Položil jí ještě několik technických otázek. Na všechny odpověděla s lehkostí.

„Už jenom jedna připomínka: Většinu času jste své pocity držela na uzdě jako poslušného koníka, ale snažte se, aby ten koník příště nebyl tak samolibý. Dává to celému obrazu trochu nepěkné podbarvení.“

Pokrčila rameny a usmála se.

„Nuže.“ Profesor Quincey opětoval její úsměv. „Musím říct, že jako celek je to vynikající práce. Nepostrádá nápad ani jistý drzý šarm. Není lehké samostatně zvládnout tak komplexní projekt.“

„Děkuju.“

„Jenomže u vás mě to vůbec nepřekvapuje. A víte, co to znamená.“ Zvedl k ní zrak.

Frozína mu bez mrknutí oka pohled vrátila.

„Abych byl upřímný, nemohu tu zůstat během celého nadcházejícího zkouškového období, takže jsem rád za každé samovolné snížení počtu studentů. Ať už z důvodu nekompetentnosti, nebo přehnaného sebevědomí. S vašim záparem nepochybně nasbíráte i bez mého předmětu dost kreditů, abyste postoupila do dalšího ročníku.“

„Nejsem si tím jistá.“

„Myslím, že v tomto případě je nejistota přiměřeným trestem. Na shledanou, slečno.“

Vstal. Frozína se nepohnula. Pomalu upíjela svůj nápoj a zvažovala argumenty. Až dokud ji ostře nezaštípala tvář — jako by dostala facku. Sykla a přitiskla si dlaně na líce.

„Och, vy jste ještě tady?“ obrátil se k ní Quincey s hraným překvapením a spustil závěs. „Odpusťte, zdálo se mi, že jsem slyšel bouchnout dveře.“

Frozína vstala, shrábla své věci a prkenně se uklonila. „Na shledanou, pane profesore,“ řekla a postarala se, aby tentokrát bouchnutí dveří skutečně slyšel.

Bratr

Na stole stálo šest panáků a mistička. V mističce leželo šest stroužků česneku.

„Tak na z-zdraví,“ řekl vysoký kluk, co už dávno nebyl střízlivý, a zvedl svůj česnek ke rtům. — „Na dnešní noc!“ — „Na krále!“ — „Stojíš mi na noze!“ — „Nzdrrr!“

„Na zdraví,“ usmála se Frozína. Svůj stroužek vložila do pusy, sevřela mezi stoličkami, aby bylo slyšet křupnutí. Pak ho polkla. Byl to její malý trik — pokud česnek není pořádně požvýkaný, bude účinkovat pomaleji.

Vystrčila koneček jazyka a mrkla. Ostatní dhampíři už taky snědli svou dávku. Jeden po druhém líně zvedali panáky s krví, znuděně se rozhlíželi a předstírali, že to poslední, co mají v plánu, je napít se, zatímco jejich žízňoměry začínaly varovně blikat. Dhampíři se poštuchovali: Ty se napiješ první, ne, ty se napiješ, a všichni pošilhávali po Frozíně.

„Víte,“ řekla, „jednou jsem tohle udělala jako malá a pak jsem kousla svého bratra. Malého človíčka.“

„To... je jen prdel, vid’?“ zeptal se jeden z hloučku dhampírů, které nikdy předtím neviděla, ale kteří měli o panáka navíc a chuť si hrát.

Frozína nebyla opilá. Měla v sobě jen asi tři královny a kapku skvělé kouřové whisky od někoho, komu se asi líbila. „Žádná prdel. Byl to osel. Provokoval, a já mu prokousla hrdlo, až se mu odklopila hlava.“

Šest párů očí ji vmžiku probodlo až příliš střízlivými pohledy.

„Co? Chcete vědět, jak vypadala jeho krev? Popíšu vám ji: Byla červená.“

Frozína tuto hru milovala. V zakouřené hospodě ohlušení hlasy opilců polknete tu malou smradlavou pilulku, pak čekáte s kamenným obličejem, tváříte se jakoby nic, konverzujete, zatímco vám cévami koluje šílenství, proudí až do srdce, zachvacuje mysl. Svůj lék máte v ruce: panáka plného krve, a kdo ho vypije, prosím z kola ven. A ideálně i ven z genofondu, neboť kdo se neumí kontrolovat v přítomnosti lidí, vůbec nedělá svému druhu dobrotu.

Mluvila a mluvila. Historika s bratrem fungovala vždycky. Nejdřív poslouchali, protože byli zděšení — a pak už slyšeli jenom *kev, kev, kev*.

Vítězně sledovala, jak se napil první, druhý a třetí; a pak se napil čtvrtý, ale ten pátý, nejvíc opilý, se na ni jenom zašklebil. Podezírala ho, že i kdyby zvedl skleničku, netrefil by se do úst. „Muvíšš ztrzně podavě, zlatíčko,“ zažvatlal, „ale já fagt po—potřubuju tt prhy.“

Frozína tu kupku mincí, o kterou se vsadili, potřebovala taky. Pobírala pravda stipendium a máma jí každý měsíc něco posílala, ale kolik se tak dá poslat čtyřem dětem z kněžského platu. A kolik vám tak může zůstat, když si platíte nejprestižnější univerzitu v království, chcete nějak vypadat a žít aktivním společenským životem?

„Frozi!“ zavolal někdo.

„Nechceš se napít?“ řekla Frozína a upřeně hleděla svému soupeři do očí. „Vystydne ti to.“

„Nnne.“

„Frozi!“ zavolal někdo znovu. Toho někoho Frozína identifikovala jako Gizalu, ale teď prostě neměla čas. I přes opatření už na ni česnek začínal působit: úsudek se jí zamlžoval, naopak smysly byly čím dál tím ostřejší. Kolegové dhampíři se pomalu měnili v nezajímavé figury na okraji zorného pole. Většina hostů však jakoby zářila. Pálilo ji hrdlo. Otevřela pusu, aby jí vysouvající se tesáky neporanily ret.

„Frozíno!“

Když ji Gizala popadla za rameno, Frozína se neotočila, jen hlesla: „Moc dobře voníš, zlatíčko.“

„Aha, zase hraješ tu pitomost.“

„Jo, tak mi zatím skoč pro královnu. Další vezmu já.“

„Někdo tě hledá.“

„Tak ať vezme rundu on.“ Frozína kamarádku jemně odstrčila, a rozhodně jenom náhodou přímo do náruče protihráče. Instinktivně ji zachytil. Přímo viděla, jak si jeho opilý a žíznlivý mozek vzal zkratku přes pole Nepřemýšlení přímo k paláci Vztekliny. Jeho oči jako by se rozžhaly. Na hrdle vystoupily žíly. Otevřel tlamu...

Gizala měla skvělé reflexy. Prudce se vyšklbla a nakopla útočníka do kolene. Zasyčel, ale v tu chvíli už na něm viseli jeho kumpáni a ze všech sil ho tlačili k zemi. Zkroutili mu ruce. Propleskli ho. „Napij se!“ nutili ho, pak mu sami nalili krev do úst.

„Hmpf,“ usmála se Frozína a ukázala jim svůj nedotčený panák. Pompézně ho do sebe obrátila a druhou rukou už shrnovala výhru ze stolu.

Otočila se. Gizala na ni hleděla vražednými očima.

„Tak víš co, platím já,“ oznámila Frozína. „Co piješ?“

„Málem jsi mě zabila, víš to?“

„Nic takového. Máš skvělý postřeh. A nohy jako laň. Nikdy bych neohrozila něco tak krásného.“

„Přestaň,“ začervenala se Gizala. „Tohle děláš pořád. Do něčeho mě namočíš a —“

„Kdo mě hledá?“

„Ach. Tvůj bratr. Tam.“

„Můj bratr je v Hilenu...“ Frozína si náhle uvědomila přítomnost zubožené postavičky u dveří. „Á. Aha. Tenhle bratr.“

«»

Nedalo se říct, že by Rion byl Frozínin oblíbený sourozenec. Ze tří by pravděpodobně skončil třetí. Byl to prototyp té nejhorší sorty vesnického pecivála a Frozína občas podezírala mámu, že kdysi dávno adoptovala i jeho. Protože jak jinak je možné, aby vážená kněžka Obou bohyň, vyrovnaná žena odhodlaná vzdorovat zpátečnickému mínění celé vsi, odnosila a porodila parazita neschopného vyložit ven před dveře lahev od mléka z obavy, že by „to lidi mohlo pohoršit“?

Jenomže třetí místo je pořád dost vysoko, především pokud jste nikoho z rodiny neviděli celý semestr. „Bratříčku!“ zavýskla Frozína, jen co se prodrala až k němu. „Co tady děláš? Není to trochu mimo tvůj rajón? Nebo tě povýšili? Co piješ?“

Rion nesnášel, když mu někdo věnoval výhradní pozornost déle než pět sekund. „Už nejsem doručovatel. Teď dělám pro železnice,“ vysvětlil. „Poslal jsem ti dopis,“ dodal vyčítavě.

„Vím, přišel, nečetla jsem ho.“ Samozřejmě že četla. Četla všechny — Mijiny z povinnosti psané, předlouhé slohy, Malakaiovy neohrabané výlevy plné chyb, a, ano, i ty vykleštěné bláboly svého druhého bratra.

Jestli Rion něco nenáviděl víc než přílišnou pozornost, bylo to ignorování jeho osoby. „Nemusím psát.“

„Ale běž. Dobrý papír není k zahození. Víš, jak drahé je dřevo do kamen?“ Frozína mu nedala šanci zamyslet se nad urážkou a už ho vedla k baru a poroučela si tři krvavé královny. Sledovala, jak barman míchá rajčatový protlak a vodku a citronovou šťávu, pálivou omáčku a ostré kapky a pepř a špetku sušené magie. Navzdory svému názvu neobsahoval koktejl jedinou kapku krve, a tak Frozína po zdravé úvaze objednala ještě dva odpovídající frťany.

„Pro pravé upíry,“ řekla a poplácala Riona po vyschlém rameni. „Doufám, že ti platí dobře, bráško. Já jsem švorc.“

Tahala ho zpátky ke stolu, kde se hlučně bavili její spolužáci, ten převážně lidský hlouček pro teď bezstarostných, zítra už zoufalých studentů dva týdny před koncem zkuškového. Vtlačila Rionovi do rukou jeho poháry, zběžně si s ním přitukla a ponořila se zpět do víru žertů, nadutých vyhlášení a nervózních předpovědí. Adem tvrdil, že Haldri rozdává známky v souladu s prvním Vilfredovým zákonem. Gizala se obávala pomstychtivosti staré Bernse. Kolm obšírně vysvětloval svůj koncept taháků. Dvojčata demonstrovala široký repertoár mnemotechnických pomůcek. Salim vytáhl maličké housličky, hrál na ně a zpíval, že si to všechno přenese do dalšího ročníku. Frozína bavila společnost napodobováním Quinceyho, jak se skoro podělal vzrušením, když mu představovala svůj nový projekt. „A pak prohlásil, že mi termín stejně nedá, trapák.“

„Mělas mu dát ty,“ prohlásil Adem.

Frozína mu ukázala malíček.

„Frozi,“ zašeptal jí do ucha její bratr, příliš smutný, příliš střízlivý na tak veselou společnost. „Můžu... potřebuju s tebou chvilku mluvit.“

„Vždyť mluv.“

„Ale ne tady.“

Vzdychla. Prodrali se důvěrně zpoceným davem, společně vyšli před hospodu, stáli tam naproti sobě, vdechovali pach zvratků a moči z označované zdi.

„Tak?“

Rion se tvářil ustaraně. Tak se tvářil vždycky. „Potřebuju tvou pomoc,“ zašeptal.

„Hm?“

„Pomoc. Od tebe. Proto jsem tady. Já... já...“

„Rione, němému děcku ani vlastní sestra nerozumí.“

„Musím se dostat do chrámu bohyň,“ vyhrkl.

„Co? No tak tam jde, ne?“

Polkl. „Ne do jakéhokoliv chrámu. Do toho na královských pozemcích. Dneska v noci.“

«»

Královský palác Hasthariona II. se rozkládal na zarovnaném kopci v čistější a bohatší části města, kam málokdy zavanul vítr a výpary ze železnic a továren. Pozemky měly téměř pravidelný obdélníkový tvar. Obklopovala je přibližně tři metry vysoká, půl metru široká zeď. Veliká brána v půlce delší zdi se během svátků otevírala do zahrad plných exotických květů. Sluneční alej vedla přes zahrady k malému nádvoří s kamennými králi. Odtamtud stoupalo schodiště k samotným branám paláce. Přibližně ve dvou třetinách aleje se nacházela odbočka na jihozápad ke knihovně a chrámu Obou bohyň.

„Takže známe cestu!“

Frozína přestala přejíždět prstem po mapě a otráveně k němu zvedla oči. „Rione, přemýšlej trochu... Nemůžeme tam o půlnoci vejít přední branou. Navíc budou na hlavní cestě určitě hlídky.“

„Ach.“

V pravém horním rohu pozemků (to jest na severu) se nacházel královský palác. Ten byl poměrně dobře vidět z jakéhokoli místa ve městě. V západní části byly pravděpodobně hřebčiny a psince (zvěř bylo často slyšet i přes hradby), v jižní se rozprostírala botanická zahrada, na východě přistávala králova vzducholod'.

„Takže přejdeme tudy. A pak tudy a tudy, a někde tady by měl být chrám... Doufám.“

„A co je tady, tady a tady?“ Rion poklepal prstem na prázdná místa na provizorní mapce, kterou Frozína načrtla do jeho bloku.

„Vím já? To zjistíme, až tam budeme.“

Po cestě městem se Frozíně povedlo vystřízlivět. Po očku bratra pozorovala. Pořád jí nevysvětlil, co se děje, jenom opakovaně prosil a naléhal. Typické.

Chvíli ho nechala čekat u dormitářů, převlékla se do pracovních šatů a parádní klobouk vyměnila za šátek, který perfektně ukryje její dlouhé, platinově bílé vlasy.

„Doufám, že je alespoň hezká,“ poznamenala Frozína, když spěšně kráčeli nočními uličkami.

„Jako kdo?“

„Ta kněžka, se kterou sis dal dostaveníčko.“

Zahanbeně začal blekotat něco o tom, že tak to vůbec není, že by ji přeci neotravoval s takovými nesmysly.

„Aha. Chápu. V tom případě doufám, že se loupež povede. Nebo vražda?“

„Přestaň! Celé to jenom zhoršuješ.“

„Ty to taky nijak nezlepšuješ.“

Zastavili. Frozína tiše zaklela.

„Nějaký problém?“ zeptal se Rion.

Ukázala na zeď obklopující palác. Nacházeli se na jejím jižním cípu, tedy na úrovni botanické zahrady. Zpoza zdi se ozývalo tiché skřehotání pospávajícího ptactva, přes okraj se táhly trnité šlahouny a dlouhé úpony lián.

„Kdysi visely mnohem níž,“ odušila Frozína. „To by byla perfektní cesta. Ale zdá se, že to samé mezitím napadlo i někoho vevnitř... Hmm... Doufala jsem, že tohle nebudeme muset použít, ale co se dá dělat.“

Vytáhla z tašky dva páry pazourů na lezení a ukázala mu je.

„Vypadají jako zlodějské,“ vyhrkl Rion nervózně. „Kdes je vzala? Jsou ostré.“

Frozína mu nevěnovala pozornost a ty své si nasadila. „Počkej na mě tady,“ přikázala. Zkontrolovala, jestli se ani z jedné strany nepřibližuje hlídka. Pak zkusmo zaryla pazour do spáry mezi cihlami.

Jako děti přelézali s Malakaiem všechny ploty a střechy ve vsi. Poslouchali, jak chrochtají prasata v chlévech, slepice se hemží v kurníku, štěňata si žádají mléko od mámy. Nejsměšnější zvuky vydávali lidé — ať už spali, nebo ne. Sourozenci svá noční „loviště“ značkovali nejdříve kupkami kamínků, později roztřesenými nápisy FROZI a KAI nebo všeobecným UPIŘY TU BYLI. Nutno podotknout, že podobné výkřiky byly na těchto nočních výpravách to jediné upíří, neboť nikdy neukradli ani kapku krve.

Dostat se nahoru po stěně plné spár jí nezabralo víc než pět minut. Opatrně se přehoupla přes ozdobné hroty. Ohlédla se — a srdce jí vynechalo, protože Rion stál tam dole v plném měsíčním světle a díval se na ni, a kolem něj zrovna procházel nějaký člověk.

Idiot idiot idiot idióóóót.

Zalehla do změti lián a znehybněla, až dokud se osamělá dáma neztratila za rohem. Až pak na bratra mávla a shodila mu rezervní (Gizaliny) pazoury, jelikož mu je dole zapomněla předat. První nechtyl, druhý ho trefil. *Dobře ti tak, osle jeden.* Další patnáct minut sledovala humorné představení, které by pracovně nazvala „Žába na stěně“. Rion nebyl s to pořádně se zaháknout, a když už se mu zadařilo, nedokázal se vytáhnout na slaboučkých rukou; případně nevěděl, co s chodidly, a tak tam různě visel a pohupoval se. Kdyby v tu chvíli šel někdo kolem, byl by těmto nočním hrátkám konec, ale bohové nejspíš byli taky zvědaví, jak to dopadne, a uličky byly pusté. Nakonec Riona milosrdně vytáhla nahoru. Kníkl, protože si propíchl nohavici na jednom z ozdobných hrotů.

Z vnitřní strany byla zeď porostlá všemožnou pronikavě vonící flórou. Spustili se po liáně a sestra bratra přinutila, aby schoval pazoury a neříznul se ještě i o ně. V tichosti se prodírali skrz ozdobné palmy a snažili se nešlapat do vlhkého černého kompostu, volně rozprostřeného po záhonech. Ve sklenících se hemžily nejasné tvary. Měsíční světlo se lámalo v neživých očích vykukujících z trávníků. Něco zaskřehotalo — papoušek, nebo opice.

„Tušíš, kde jsme?“ šeptal Rion.

Frozína ho chytila za rameno a ukázala doprava, kde se míhala nejasná světýlka. „To budou domky služebnictva. Jdeme na druhou stranu.“ Obrátila se ve snaze najít jihozápadní zeď. Tímto směrem byl porost hustý a dusivý, a místy zcela zakrýval oblohu, takže dokonce ani jejich oči v té tmě nic neviděly, a oni proto museli kráčet po hmatu.

Konečky prstů se Frozína najednou dotkla kovu. „Klec,“ sykla, „obejdi ji.“ „Něco v ní je,“ odtušil Rion nervózně.

„No jasně, že tam něco je. Král si tu chová zvířata, ne? Pojď, než ti tygr urve ruku.“

„Ne, mně se zdálo —“

„Pojď!“

Napřaženou dlaní se dotkla zdi. Vyhlédla zpod obrovského lopuchu a měsíční světlo jí vrátilo zrak. Nespokojeně mlaskla. Cesta byla zahrazená dalšími klecemi. V některých dřímaly obrovské opice. Budou se muset vrátit.

Ještě jednou podnikli cestu tmou. Vrátili se tam, odkud vyšli, a pokračovali přes otevřené prostranství. Pach kompostu a dusivá vůně květin slábly. Světélka v domcích služebnictva byla teď blíže a zdálo se, že jich je o něco víc. Frozína na to raději neupozorňovala. Po cestě vedoucí k paláci zrovna procházela dvojice strážů. Zadržela Riona, který si jich snad vůbec nevšiml. V tichosti čekali. Když stráž zmizela, sourozenci opět vykročili. Kráčeli pomalu a klidně. Jenom další služebníci, co se rozhodli o půlnoci trhat plevel.

Přešli přes udržovaný trávník lemovaný štíhlým stromořadím, obešli vodní plochu, přiliší pravidelnou na jezero. Proti nim se zvedaly bílé zdi

zakončené nahoře ostře lomenou pyramidou. Frozína spojila dlaně a nehty na palcích se dotkla rtů v krátkém přežehnutí, a zamračila se na Riona, který to neudělal. „Tak tady ho máš,“ zašeptala. „Jak se plánuješ dostat dovnitř?“

Prosebně na ni pohlédl. Aha, takže i tohle má vymyslet ona.

Pomalou obešla chrám ze všech stran. „Je mnohem větší než ten v naší vsi, ale má podobný tvar. Dobrá. Vylezeš tamtudy, zastavíš tam. Pak přes tu římsu. Ne tam. Tam. Narazíš na vitrážové okno, budeš muset část rozbít, doufejme, že se nerozsype celé.“

„Jak to víš tak přesně?“ Podle hlasu balancoval na hraně paniky.

Pokřčila rameny. „Tys nikdy nechtěl vidět mámu při mši? Řeknu ti, že ti blbci v lavicích si ji vůbec nezaslouží.“

Příkývl a nasadil si pazoury, a zaváhal. „Co když... tu zeď při lezení poškodím?“

„Samozřejmě, že ji poškodíš. Milostivý Bludaři! Ty jsi ten nejhorší zloděj na světě.“

„Frozi... Jen mě tady nenechej, jo?“

Neurčitě kývla hlavou a chvíli ho sledovala, jak se nešikovně škrábe nahoru po zdi. Od okamžiku, co opustili hospodu, měsíc už hodně pokročil.

Frozína se vydala na osamělou pouť ztichlými pozemky. Kolikrát v životě se asi bude svobodně procházet po králově majetku? Zastavila vedle vodní nádrže, klekla si, aby prozkoumala krásnou obrubu z mramoru, porcelánu a geometricky tvarovaných plátek zlata. Voda byla chladná, ale ne ledová. Co kdyby...?

Zaslechla hovor.

Znehybněla vedle bazénu. Hlasy se pomalu přibližovaly. Zahlédla dvojici rozespálých lidí, jak kráčí přes trávník. „...tam někde.“

Zvážila své možnosti. Terén v okolí byl rovný, žádné keřky. Ale voda v nádrži je pod úrovní trávníku a měsíc způli zakrývají mraky.

Co nejtíšeji vklouzla do vody.

Teď byli ti dva mnohem blíž a s nimi pach lidské krve, nervózní krve. „Říkám ti, že tady nic není. Slyšel jsi kobylu.“ — „Slyšel jsem hlasy.“ — „Když neumíš pít, tak prostě nepij.“

Začali se dohadovat o toleranci k určitým druhům alkoholu a Frozína zadusila smích. Odolávala pokušení vyskočit z vody a přidat se k debatě. Ještě chvíli se hádali, až náhle...

„Není to krev?“

Okamžitě se jí vybavil nešikovný bratr lezoucí přes ozdobné hroty. Zranil se? Zůstala po nich cesta z krvavých šlépějí?

„Tady je další skvrna!“ — „Říkám ti, že to ne... Ach. Vypadá to přesně jako ta šlichta, co teče z upírů.“ — „Vidíš! Vidíš!“ — „Sakra. Pojďme pro pořádné světlo.“

Jejich kroky byly rychlejší a pružnější. Frozína se do půli těla vynořila z vody. Riona už na zdi neviděla; snad je konečně v chrámu a dělá tam, co dělat potřebuje. Kéž by si pospíšil. Každým okamžikem hrozilo, že se jim průchod botanickou zahradou navždycky uzavře.

Její myšlenky přerušilo šplouchnutí. Ohlédla se. Kus od ní se z vody vynořila černá koňská hlava.

Frozína couvla. Za zády cítila pevný okraj vodní nádrže, zapřela se o něj lokty. „Klid, holka,“ zašeptala. „Hodná kobylka. Klid. Klid.“

Další šplouchání, zvíře se pomalu přibližovalo. Běžný kůň by se vodou, co mu sahá do půli hrudi, toporně brodil, ale tato bytost očividně plavala; vlnila se ze strany na stranu jako chomáč mořských řas. Šířila kolem sebe pach močálu, hřívá jí bledě fosforeskovala. *Hlavně se jí nedotýkej, pomyslela si Frozína. Žádné prudké pohyby.*

Ve chvíli, kdy se Frozína vytáhla na suchou zem, zahlédla v dáli mihotání světla lucerny.

„Žgrr,“ ozvalo se jí za zády. Kelpie si položila hlavu na okraj nádrže. Hřívá se rozprostřela po hladině. Na Frozínu hleděly dvě nevinné oči plné hvězd. *Nasedni, zachráním tě, jako by se snažily říct. Veliké nozdry hlasitě odfukovaly, kolem dlouhé úzké tlamy se krabatila plandavá kůže.*

Asi sto yardů na jihovýchod rostlo několik stromů a Frozína se k nim vydala. Kráčela tak pomalu, jak jen to bylo v daných podmínkách možné. Kelpie ve své nádrži plavala podél ní. Opět se rozezněly hlasy, bylo jich víc a blížily se. *Neběž. Neběž. Oni tě v té tmě nevidí.* Stromy už byly nadosah. Tiché šplouchání. O okraj nádrže něco cinklo, pařát nebo kopyto.

„Žgrr?“

Frozína zrychlila krok. Přeci to za ní nevyleze na břeh, určitě ne daleko. Takže zajde trochu hlouběji do zahrad, obloukem se vrátí...

Kolem ní se táhly záhony krásných květin — povětšinou spaly, ale některé byly otevřené, vábily noční motýly a pily z měsíce. Živé ploty se chvěly ve vlahém vánku počínajícího léta. Všude ticho. Kráčela po vyznačených cestičkách, přeskakovala z kamene na kámen ve snaze nechat stopy.

„Žgrr,“ zaržála kelpie. Frozína se ohlédla a spatřila ji: černou kobytku, příliš hubenou, příliš pokřivenou, s příliš dlouhýma nohama, s lesknoucí se holou kůží.

Přidala do kroku. Záhon skončil a ona stála na hlavní cestě. Tudy procházeli se spolužáky během imatrikulace. Takže zamíří doleva, tedy k paláci, a na první odbočce zase doleva a —

„Žgr.“

„Nech mě být, ty pitomá herko!“

Herčiny oči, vzdálené na délku lokte, si ji prohlížely a byly úplně prázdné. Nozdry se rozšířily a důkladně ji očmuchávaly. Na zlomek sekundy Frozína doufala, že její maso nebude vyhovující. Dhampíři přeci musejí chutnat úplně jinak než lidé. Jenomže pak se kožovité pysky pootevřely — nevinně, jako by prosily o cukr. A čelisti sklaply.

Včas odtáhla ruku. Vrazila příšeře do nozder zařatou pěst. Nocí se rozlehlo příšerné skřehotavé zařehtání. Z dálky, ze dvou směrů, mu odpověděly výkřiky.

A pak běžela. A běžela. Přes jablečnou alej a sad růžových třešní a přes pichlavé ozdobné keříky a kolem dvojice vyjevených strážů, a dál do tmy. Kličkovala, několikrát změnila směr. Přidržovala si ruku rozbolavělou po úderu. Do mírného kopce a skrz další hlouček stromů. Díky dominantě paláce věděla, kde se nachází, a taky věděla, že to rozhodně není místo, kde by se nacházet měla. Přeskočila jakousi zídku — teď byla na rovné, vybetonované ploše —, ohlédla se, herka nikde, žádné žgrr, a vrazila do někoho tak prudce, že se společně svalili na zem a všude kolem se rozkutálely šroubováky, kombinačky a klíče.

Frozína hleděla do širokého obličejce třiceti- nebo pětatřicetileté, zcela šedivé ženy.

„Co,“ vzdychla neznámá. „Kdo jste? Co tu děláte?!“ Klouzala zrakem po Frozínině tváři, promoklých šatech, po poškrábaných pažích, žízňoměru připjatém na zápěstí. Světlo z malé lucerny odhalovalo všechny detaily.

Na vzdálenějším konci betonové plochy zahlédla Frozína elegantní královskou vzducholoď. Blíž stály menší stroje, chráněné před živly nízkou stříškou; pozornost poutal především přepychový mechanický kočár s jedním napůl rozebraným kolem.

Kdesi vzadu znovu zaryčela zhrzená kelpie. Frozína vyskočila na nohy. Žena se zvedla s těžkým železným náradím v ruce.

„Kdo. Jste.“ Zdálo se, že brzy začne křičet. Potěžkávala provizorní zbraň. Frozína neměla moc možností.

„Prosím,“ vyhrkla, „prosím, jsem studentka. Prosím vás. Potřebuju pomoc.“

„Pomoc?“ zaváhala dělnice.

„Já... jsem studentka, mám zkoušky... trošku jsme pili... uzavřela jsem takovou pitomou sázku...“

„Jste na královských pozemcích.“

„Vím! Vždyť říkám, že byla ta sázka pořádně pitomá. Ale já — bohové! — naprosto jsem se ztratila — vyskočila na mě kelpie — málem mě zabila — jestli mi nepomůžete, vyhodí mě, prosím, prosím. Neměla jsem tolik pít,“ zaúpěla, zapotácela se a zhroutila se ženě do náručí. Ta ji bez přemýšlení zachytila. Nebezpečný nástroj břinkl o zem. Frozína se své „zachránkyni“ zavěsila kolem krku a vyloudila plejádu vzlyků.

„Pustte mě,“ zašeptala žena o poznání měkčím tónem. „Klid. Slečno. No tak. Nebrečte. Na něco přijdeme.“

Frozína se odtáhla. „Myslím, že mě hledá pár sluhů. Nebo stráží. Nevím.“ Třela si obličej. „Kdybyste mě pustila —“

„Já nemám klíče od pozemků!“ Dělnice — či spíš inženýrka, dle oděvu a náradí povalujícího se okolo — se rozhlížela a hledala řešení.

„Mohla byste mě někam ukrýt, pak mi ukázat cestu ven,“ navrhla Frozína, klekla si a začala sbírat rozházené věci. Drobná pomoc je vždycky

dobry způsob, jak si získat důvěru. A navíc chtěla mít v ruce něco těžkého a kovového, jen pro jistotu.

Žena si nervózně uhlazovala rozčuchané vlasy. „Dobrá. Dobrá,“ vzdychla nakonec. „Pojďte sem. Vlezte dovnitř. Ráno odcházím. Vyložím vás někde ve městě. No tak! Rychle.“

Frozína nedůvěřivě hleděla na relativně malou bednu zcela naplněnou pilinami. Byl to přesně ten typ truhlice, kam vás lstí přimějí vlézt, jen aby za vámi vzápětí vítězně zatloukli víko a poručili vás mořským hlubinám. Jenomže tato ženička s vlasy zešedlými magií působila nevinně jako košík kotátek. „Děkuju,“ šeptla Frozína, když se skládala dovnitř. „Děkuju vám. Děkuju.“

Bedna se zaklapla. Svět se vměstnal do maličkého dýchacího otvoru, který inženýrka vytvořila zasunutím plochého klíče pod víko.

Rion, pomyslela si Frozína. *Bude si muset poradit sám.*

Doky

Dhampíři nemají sny. Vždycky záviděla Rionovi, když na ně vzpomínal. *Lidé nosí v hlavě malinký cirkus*, myslela si, *šapitó, co se zažihá vždycky v noci*. Když poprvé spala v dormitářích ve velkém městě, konečně pocítila něco podobného. Ležela ve své posteli, a zatímco spala, zdola stoupaly hlasy stovek měšťanů, jejich klevetění, smích, hádky, vnikaly jí do uší v jediném horečnatém proudu. Probudila se, vyspaná jen napůl, poprvé v životě zamilovaná. Ach, jak moc milovala to město, všechen ten horký hemžící se život!

I teď během spánku vnímala hlasy. Pronikaly k ní postupně a s různou intenzitou. Příkré otázky sluhů. Jemnější odpovědi. Bezstarostné dívčí klábosení. Pak — najednou se bedna sklouzla a přemístovala se a Frozína na chvílku opravdu procitla v klubku vlastních ztuhlých končetin — kola vozu a kroky lidí spěchajících do práce. Přes dýchací otvor pronikalo svítání. Pohroužila obličej do temného koutu a zase usnula. Nic jiného se tady ostatně dělat nedalo.

Probudila ji tupá kocovinová bolest hlavy. To, a pak hlas.

„Vstávejte. Slečno! Vstávejte. Musíte jít.“

Otevřela oči. Víko bylo odklopené. Její noční známá měla kruhy pod očima a rezignovaný výraz někoho, kdo nečeká, že se brzy dostane do poste. Nacházely se v jakémsi skladu, nebo možná strojovně. „Kde to jsme?“

„V docích. Na vzducholodi. Chtěla jsem vás vyložit už mnohem dřív, ale pořád kolem někdo byl. Teď je chvílku klid. Poslyšte, nechci, aby nás spolu viděli, takže dávejte pozor, vysvětlím vám, jak se odsud dostanete.“

Frozína pozorně naslouchala. Po inženýrčině odchodu počkala ještě tak pět minut, jak se dohodly, a pak strojovnu obezřetně opustila.

Nad obzorem visely těžké šedé mraky a nad městem se setkávaly s parou z komínů. V docích to bouchalo a vrzalo a klapalo a poctivě to tu smrdělo olejem a potem, vzduchem létaly povely a nadávky, od země se odlepovaly létací stroje. Vzducholod', na níž se Frozína nacházela, nebyla velická — jedna z těch polosoukromých, co si je pronajmete, jste-li solventní obchodník nebo menší lord. Frozína, zpola ukrytá za dveřmi strojovny, čekala, až se prostor kolem můstku vyprázdní, eventuálně až se nasbírá takový dav, že se v něm bez problémů ztratí.

Z přední paluby se blížily hlasy doprovázené ťukáním vycházkové hole jednoho z pasažérů. Frozína couvla do tmy, připravená vrhnout se zpět do své bedny.

„Všechno hotové?“

„Ano,“ odvětila trochu nervózně inženýrka. „Jakmile budou všechny vaše věci na palubě, můžeme vyrazit. Nemusíte chodit do strojovny! Všechno už jsem zkontrolovala.“

„Jak krásný den!“ deklamoval ten samý mužský hlas. „Vdechněte ten dým, Aljeno. Není to úžasné? To je vůně pokroku. Bude mi chybět.“

„Jistě. Mohli bychom se prosím vrátit k mapě? Ráda bych doladila detaily cesty.“

„Ano, pokud si to přejete,“ řekl ten muž, jehož hlas Frozína moc dobře znala.

Vykoukla zpoza dveří. Na palubě ani živáčka. Doky byly též relativně prázdné. Mraky zcela zakrývaly slunce. Pravá chvíle zmizet.

Ohlédla se směrem, kterým odešla inženýrka Aljena a její společník. Měla by odsud okamžitě vypadnout. Jestli si pospíší, ještě si stihne zopakovat materiály k večerní zkoušce. Ať už má profesor Quincey namířeno kamkoli, s ní to nijak nesouvisí.

„Překvapte mě,“ sykla Frozína potichu mezi zuby.

«»

Trvalo slabou hodinku, než vyrazili. Po tu dobu se Frozína příšerně nudila; kocovinový stav si navíc žádal kapku alkoholu (nebo krve), kterou ovšem neměla. Prakticky všechny její věci zůstaly v dormitári: peníze

a doklady, rezervní šaty, učebnice. Měla jen svůj pracovní oděv — ty ošklivé uniformní hnědé šaty bez pořádné krinolíny, na hlavě šátek, na zápěstí žížňoměr, na nohách bagančata, v tašce lezecké pazoury. Vypadala jako vagabund, vhodný akorát tak do strojovny, kde nejdříve seděla, pak se procházela a nakonec začala počítat, přemísťovat a zkoumat nejrůznější předměty.

Konečně ucítila, jak se stroj odlepuje od země. Zněly hlasité štěkavé povely, vrzaly napínající se lana, balón, vzduť horkým vzduchem, je vynášel výš a výš. Frozíny se zmocnilo slavnostní vzrušení. Vykoukla ze svého dobrovolného vězení a natahovala krk, aby viděla přes zábradlí; město měla jako na dlani. Královské pozemky, které opustila tak výjimečným způsobem, zářily jako hromada rozsypaných drahokamů. Do nebe hleděla univerzita vždy připravená ukázat světu nové zázraky. Prestižní kluby, divadla, chrámy, náměstí, jízďárny, kryté plovárny a stadiony horního města se snoubily s ošklivými putykami, blešími trhy, zaplivanými slepými uličkami, které jako by neměly jiné poslání než se stát osudnými obětmi krádeže, znásilnění nebo vraždy. Jatka a smetiště a hřbitovy a nevěstince a čtvrtě ohavnější než to všechno dohromady — vroucí kotel lidského hnusu.

Frozína milovala spojení krásy a ošklivosti. Lidé to většinou nechápali a šťastlivce, kteří byli obdařeni oběma těmito aspekty a ani jednoho se nechtěli vzdát, odsuzovali. Ještě si dobře pamatovala, jak během prvních dnů v dormitářích přistihla Gizalu, kterak si usilovně vytrhává chloupek po chloupku ze své dlouhé bílé bradky, té jediné črty prozrazující její beravínský původ.

„Nedělej to,“ řekla Frozína a objala tehdy ještě neznámé děvče, „pak už budeš jen krásná, a to je hrozná škoda.“ Bylo vzrušující objímat horké tělo a ještě příjemnější mít moc nad rozechvělou zmatenou duší. *Takže takto se mí předci dostávali ke krvi*, pomyslela si Frozína, když opřela bradu do měkké jamky pod klíční kostí, *je to lehounké*.

Dole pod ní se město nořilo do čím dál hlubších mlh. Bylo snadné nechat ho jít, stejně snadné jako pustit do studny Malakaiovy hliněné kuličky a jednu vzácnou skleněnou, když ještě byli děti. Frozína se usmívala.

Slunce, spoře prosvítající skrze mraky, ji na kůži trochu štípalo, ale v tak důležitém momentu se bolest dala potlačit. Rozhodným krokem se vydala na přední palubu, aby se přihlásila jako další člen výpravy.

«»

Profesor Quincey poklidně pokuřoval, nohu přehozenou přes nohu, trochu nepatřičně pořád oblečený ve fraku, s motýlkem kolem krku a řídkými vlasy úzkostlivě sčesanými na jednu stranu téměř plešaté hlavy. Na šikmém stole před ním byla přišpendlená nádherná mapa zobrazující Říši středobrány a sousední státy: kus Tudrohu na severu, Železné vrchy na severozápadě, za nimi a dál na západ ohromná zalesněná území nikoho; na jihu a jihovýchodě za předělem Šimmenských puklin Hél, a na východě takzvaná Centrální moře, území věčných sporů, s desítkami rozmanitých ostrovů. Profesor Quincey vypustil dva dokonalé kroužky dýmu a třetí pokazil. Rozladěně zabručel.

„Dobré ráno, pane profesore,“ odhalila se Frozína.

Čekala pořádný šok, ale dostala víc, než žádala: stařec mrštně vyskočil, v jedné ruce fajfku, ve druhé pistoli, která jí bez nejmenšího zachvění mířila do tváře.

„Pane profesore,“ zašeptala Frozína. Neměl prst na kohoutku. Věděla, že ji nezastřelí. „Jsou stříbrné, pane profesore?“

„Ne,“ řekl Quincey, bledý hněvem. „Uděláme experiment, jestli i tak budou fungovat? Post mortem vás uvedu jako spoluautorku studie.“

„To běžně míříte na kohokoliv, kdo vás osloví?“

„Obávám se, že váš hlas ve mně vyvolává neblahé asociace, slečno.“

Koutkem oka Frozína zaznamenala, že nejsou sami. Zíralo na ně několik členů posádky a jedna jí dobře známá, k smrti vyděšená inženýrka. Vzducholod' se s mírným klapáním hnala dál a dál.

Profesor Quincey pořád nesklopil zbraň. „Dávejte dobrý pozor, slečno, položím vám otázku. Jenom jednu otázku, a od vás čekám přímou a stručnou odpověď. Nechme nyní stranou fakt, že jste nesmírně nestydatá mladá žena, že jste mě očividně sledovala a hrubě narušila mé soukromí. Otázka zní: Co si od tohoto podniku slibujete?“

Možná by bylo lehčí odpovědět, kdyby na ni byl vystřelil. Frozína neměla ani ponětí, co si vlastně slibuje. Vždyť si slíbila jediné to, že starého pána překvapí, a to se jí právě povedlo.

„Tak? Býváte výřečnější. Máte vůbec ponětí, kam míříme?“

„Do Dimbenských lesů.“

Zalupal po dechu. „Neuvěřitelná slídilka!“

„Ne.“ Frozína ukázala na mapu. „Je tam zapíchnutý špendlík.“

„Dobře. Výborně. Skvěle. A odpověď na mou otázku?“

„Asi potřebuju nápovědu.“

„To vidím. Máte hotové všechny zkoušky?“

„Ne.“

Quincey se rozesmál, proč se jeho vrásčité obličej proměnil v mapu vyprahlých kaňonů, rozpukané země a štěrkovišť. „Dokonalé. Tak víte co, slečno, neplánoval jsem zastavovat před Lesem a kvůli vám plán měnit nebudu. Takže si gratulujte, můžete zůstat. Asistentka se mi hodí. Zajištím vám ubytování a slibuji, že až přistaneme, pokusím se pro vás sehnat nějakou krev. A to je ve zkratce všechno, co vám dokážu slíbit. Nemáme tady dhampírskou stravu a já odmítám vykonávat na palubě neodborné transfuze. Pokud se vás rozhodnou vyhodit z KPU, což je velmi pravděpodobné, mě se to netýká. Jestli se vám tyhle podmínky nezdají, ještě pořád můžete jít.“ Teatrálně mávl pistolí někam za okraj vzducholodě, na zemi vzdálenou desítky, ne-li stovky yardů, a pak si zbraň zastrčil do pouzdra na opasku.

„Děkuju, pane profesore.“ Frozína vykouzčila ten nejzářivější ze zářivých úsměvů. Cítila, jak jí otéká obličej, a na hřbetech rukou jí naskákaly desítky drobných červených puchýřků. „A, hm, co je cílem výpravy?“

„Má manželka. Pracuje na jedné z výzkumných stanic na kraji Lesa. A než se zeptáte: ne, není magička. Věnuje se přírodním vědám, ale vypadá to, že objevila něco, co by mohlo spadat do mého oboru. A do vašeho — pochopitelně, jen pokud by se vám nějakým způsobem povedlo uchovat si studentský status navzdory neukončenému ročníku, o čemž si dovolím pochybovat.“ Znovu si začal připalovat vyhaslou dýmku. „Nuže. Vítejte na palubě Hřivňáka, slečno Revetková.“

Les

A tak je svět ohraničen z obou stran, píše se v Knize knih, na východě mořem, křišťálově čirým, na západě lesem zeleným jako oko kočky. A každá z těch hranic se rozlévá do nekonečna, a setkávají se na konci světa, který je zároveň světa počátkem, a v jejich pramenech se osvěžují mrtví a nenarození.

A byla to svatá pravda jako všechno, co je napsáno v Knize knih.

Pořád letěli na západ a pozvolna ze sebe setřásali civilizaci. Svět lidí, to už nebyla hrdá města, panská sídla a železnice. Teď zřídka zahlédli osamělý hostinec. Poslední dědina sestávala z hrstky domků namačkaných na sebe, vzájemně se utěšujících, že dokud zůstanou pospolu, nemůže se jim nic stát... jenomže do okolních polí a za humna se již tlačil Les. Všude měl své zvědy — tady strom, tady pět stromů, které zde stály zdánlivě zcela nevinně, ale kdo by si přišel odpočinout do jejich stínu? Byla lehce rozpoznatelná, tahle lesní drobotina, tak snadno rozlišitelná od drobotin jiných lesů. Nebylo to ani barvou, ani tvarem, ani rozměry, ale Frozína a Lejla poslední půlhodinu strávily tím, že střídavě ukazovaly na nějaký obyčejný strom a takový strom a s jistotou říkaly „ne“ a „ano“.

„Mohly byste přestat?“ ozvala se Allie, která si na chvilku odběhla ze svého místa ve strojně. „Mám z vás husí kůži.“

Všichni s výjimkou Quinceyho říkali inženýrce strojaře Aljeně Kross prostě Allie. To jméno jí slušelo. Dělal ji mladší a živější, až jeden málem zapomínal na šedivé vlasy a utrápený výraz a více si všímal pih na snědém obličejí a občasného úsměvu a šikovních prstů neustále umazaných od oleje.

Její dvojče Lejla vlastně jako dvojče vůbec nepůsobilo, a to ani přes nezpochybnitelnou podobnost rysů. S hladkou tváří a nádherně hebkými černými vlasy a rozumem dítěte. Nezdálo se, že by byla nějak užitečná. Většinu času se zasněně procházela po palubě a tahala za sebou košťe nebo mávala mokrým hadrem. Quincey se k ní choval shovívavě, ale přísně ji odehnal, kdykoliv ho rušila v práci. Posádka si jí obvykle nevěšila.

Kompaktní těleso Lesa už se přibližovalo. Z kapitánského můstku zazněly příkré povely. Mužstvo se jim bez váhání podřídilo.

„Klesáme?“ nechápala Frozína. „Ale vždyť ještě nemůžeme být na místě. Podle mapy —“

„Nemůžeme letět nad Les.“

„Proč ne?“

Lejla poskočila a zatleskala. „Řekni jí to! Řekni!“

Allie pomalu přikývla. Odvrátila se od nich a mračila se na přibližující se stromy. „Existuje taková pověra... možná bychom ji spíš měly nazvat hypotézou. Prostě, do Lesa se nedá dostat ze vzduchu.“

„Nějaké arkánní proudy?“ zajímala se Frozína.

„Možná. Nikdo to doteď neprozkoumal. Zkrátka, ti, co si chtěli ulehčit cestu, velice často zjistili, že nedokážou najít místo, kde plánovali přistát, a to dokonce ani v případě, že bylo jasně označené — nějaký tábor, mýtina, pozorovatelná. Člověk má pochopitelně tendence připisovat to leccemu — chyba navigace, něco ovlivnilo kompas, mlha... Takže cestovatelé nějakou dobu bezcílně krouží, a pak se rozhodnou vrátit. I kdyby se zbláznil kompas, pořád se přece dokážeš orientovat podle slunce a hvězd, ne? Tak to uděláš. Zkusíš vyrazit na východ. Les je orientovaný severojižně, víceméně, takže východní kurz tě jednoznačně musí dostat do civilizace. Takže letíš, letíš a letíš a po čase uvidíš hřebeny Železných vrchů. To je skvělé, ne? Málem stejně skvělé jako dostat se domů. Chceš přistát, ale najednou si uvědomíš, že i Železné vrchy jsou porostlé lesy. Ani stopy po vesnicích či městech, žádné hradby, žádné sochy, nic. Jen Les, ten samý, před kterým unikáš.“

„Jsou tam nějaké hory podobné Železným vrchům?“

„Vydrž. Jo, to je přesně to, co si pomyslíš. Tak držíš východní kurz. Po čase zahlédneš známá místa — jezera a kopce, hory, zkrátka vidíš svou domovinu. Jenomže. Všude. Je. Les. Můžeš letět od Hilenu po Šimmen, můžeš letět až k Centrálním mořím, a všude vidíš jenom ty samé prokleté stromy.“

Frozína se přistihla, že si přeje, aby vzducholod' neklesala. Chtěla vidět svět porostlý Lesem. „No? A? Co to bylo?“

Allie potřásla hlavou. „Říká se tomu Podles. Není v něm nic — žádní lidé, žádné stavby. Pokud sesedneš, jediné, co naleznáš, jsou kosti.“

„Hm. S těmito historkami je vždycky určitý problém. Jako tento: Pokud se z toho Podlesa nejde vrátit, kdo to vlastně vypráví?“

„Neřekla jsem, že se nejde vrátit.“ Allie se vyklonila přes zábradlí a sledovala přibližující se zemi. „Choram Hake to prý dokázal.“

„Ano?“

„Nejdřív, tak jako ostatní, létal sem a tam ve snaze najít alespoň jediný záchytný bod. Pak přikázal, ať kapitán drží jižní směr. Jihovýchodní, abych byla přesná. Několik dnů byl pod nimi jen Les a posádka už si zoufala. Pak zahlédli mezi stromy ohyb řeky. Pak uviděli obdělaná pole. A monumenty v poušti. Sesedli. Byli v Per-Kemet.“

„Ale jak je to možné?“

„To chtěla vědět i posádka. Našli chrám a informovali se u tamního kněze, kde přesně se nacházejí a jak se dostanou zpátky přes Les. Kněz jim pověděl jméno svého města, ale o Lese nevěděl nic. Ptali se dalších kněží, písařů, řemeslníků i rolníků — ale nikdo z nich Les nikdy neviděl, a nikdo o něm ani neslyšel.“

„V Per-Kemet nevědí nikdy o ničem. Propásli velikou potopu, nevšimli si, když umřelo slunce... Jaký má smysl žít v ‚zemi věčnosti‘, když ti všechno důležité uniká?“ odfrkla Frozína.

Allie se ušklíbala. „Asi máš pravdu, ale já jen doplním, že ani Choram Hake a jeho posádka během cesty na sever Les už neviděli.“

Vzducholod' se dotkla země. Přistáli na vyhlazené, velikými skálami vyznačené ploše uprostřed polí. Allie odběhla dohlížet na vykládku Quinceyho přístrojů, za které nesla odpovědnost.

Z domků se nořily vesničanky s pestrými šátky na hlavách, držely se za ruce, prohlížely si cizince. Frozína si posunula na oči klobouk, který si půjčila od Allie, a jako první seskočila na pevnou zem.

«»

Navečeřeli se v jednom z domků, jelikož Quincey prohlásil, že rád ochutná „zdejší rázovitou stravu“, z níž se vyklubalo několik vajíček a hrubý chléb. Frozína na svém talíři propíchla žloutky, aby měla pocit, že se krmí něčím tekutým. Navzdory pochybnostem svých společníků byla zatím schopna fungovat na lidské stravě, třebaže se raději moc nedívala na žízňoměr, který výhružně kmital jen kousek nad hranicí zdravého rozumu. Jíst se naučila už dávno. Ráda ochutnávala, co máma vaří. Záviděla lidem, jak rozmanitě se stravují. Nebylo to lehké, ale Frozína byla tvrdohlavá a po mnoha pokusech se naučila polknout dokonce i sýr nebo chléb. Občas se to hodilo.

Vesničané nebyli zas takoví pověřiví blázni, jak by se při pohledu na jejich oděv a obydlí mohlo zdát. Nabídlí cestovatelům nocleh, a dokonce se další ráno nezdráhali odnést jejich věci do Lesa — pochopitelně za patřičnou odměnu.

„Vypočítaví hadi,“ syčel Quincey, byl však na tuto mrzutost očividně připraven a po krátkém hašteření dal rychtáři málem tolik, o kolik si venkovan napoprvé řekl.

«»

Ve snaze alespoň trochu umravnit drzou divočinu se lidští vládci rozhodli rozdělit ji na části, tedy alespoň dle jména. Skupina profesora Quinceyho tak mířila do Dimbenských lesů.

„Proč Dimbenské?“ zeptala se Frozína svého učitele, když vcházeli do tunelu v zeleném porostu.

„Podle Dimbenu. Největší pevnosti v této oblasti. Pozoruhodný důkaz nezničitelnosti lidského ducha! Kdysi tu sídlila posádka čítající tři sta mužů.“

„Aha. A kde ten Dimben je?“

„Už není. Pohltil ho Les.“ Profesor se zamračil, jako by se styděl za to, že někde i pokrok musí zařadit zpětný chod.

Tunel, kterým kráčeli, očividně prorazila hrubá síla. Některé stromy měly odsekané větve, z jiných chyběla celá polovina. Pod nohama jim křupalo seschlé listí, jinde zase čvachtala hnilobná prst', ale pod rozmanitými podklady Frozína cítila obrysy kolejí. Dimben zřejmě nebyl jediný lidský pokus zasáhnout do nepřátelského světa.

Jejich skupinka se (nepočítaje „rázovité“ nosiče) scvrkla na pět členů: kromě Frozíny, profesora, inženýrky a její sestry je doprovázel už jen profesorův osobní lokaj, který nesl část Quinceyho věcí, kdežto o zbylá zavažadla a několik těžkých přístrojů se postarali vesničané.

Kráčeli několik hodin, během kterých se nepříhodilo nic výjimečného. Párkrát slyšeli šustot v podrostu nebo vzdálené bzučení a jednou se přes cestu mihl jelen, po němž Quincey neúspěšně vystřelil. To ale bylo mnohem méně, než co by Frozína očekávala od místa opředěného tolika pověstmi.

«»

Profesorova manželka byla rázná žena středního věku, jejíž ostře řezané rysy doplňovaly veliké brýle v kostěných obroučkách. Vykoukla na ně jako nějaký veliký rozzlobený hmyz skrze průzor v palisádě z opracovaných zaostřených kůlů.

„Říkals, že budete jenom dva,“ prohlásila, „ty a inženýrka. Je vás pět.“

„Sluha se přece nepočítá,“ namítl podrážděně Quincey, „a tohle je *condensatum magikus*. Psal jsem ti o ní.“ Ukázal na Lejlu.

„Aha. Ano. I když jsem ji čekala v... trochu jiné formě.“ Obrátila tvář k Frozíně, která tak drze, jak to jenom šlo, opětovala pohled chladných očí. „A ona? Drahý, neumíš vydržet bez milenky?“

„Jsi tak bystrá, drahá. Máš naprostou pravdu, je to moje milenka, budoucí manželka, hned jak se my dva rozvedeme. Kromě toho moje studentka. Velmi milé děvče. Sama uvidíš, jakmile ji poznáš.“

Frozína horlivě přikyvovala s přehnaně nevinným výrazem.

Profesorka je vpustila dovnitř a provedla je táborem. Po stránce osobního pohodlí byla osada zařízená velice stroze, po stránce výzkumné naopak

velice nestřídmě.. Frozína viděla veliké palety, na nichž se sušily vyčíněné kůže, stoly plné kostí v různých stupních rozpadu. Na některých visely cedulky, další byly zkusmo pospojované drátky do více či méně úplných koster a ty nejmenší kůstky obsadily měkce vystlané škatulky. Bohatý repertoár jemných nástrojů a substancí zřejmě sloužil k vábení, chytání a preparaci hmyzu. Byly zde sudy k zachytávání dešťové vody, zařízení k její filtraci, další k sedimentaci půdních vzorků, byly tu plánky a mapky a štosy poznámek a dalekohledy a motyky a lopaty a udice a sítě a nádherný mikroskop chráněný před nepřízní počasí lépe než ubikace. Paní profesorka a její manžel obývali pofidérní chatky, profesorčini asistenti, kuchař, lokaj, Allie a její sestra a, jak si Frozína uvědomila, i ona sama se museli spokojit s čímsi, co připomínalo psí boudy.

Po táboře polehávalo několik velikých hlídacích mastifů. Neštěkali, sledovali však příchozí ostrým pohledem. Shlukovali se kolem ohniště: vařilo se totiž v kotlících pod širým nebem, v případě nepřízně počasí bylo možno konzumovat suchary, solené nebo sušené maso někde v ústraní.

„Ach, a vy jste dhampírka, drahoušku,“ pronesla profesorka Quinceyová poučným tónem, jako by snad Frozína neměla o svém původu poněti. „Věnuju vám jednoho králíka na tři dny, stejně se množí, inu, jako králíci. Krev si můžete odkládat tam do chladicí jámy. Ale chraň vás ruka Bludařova, jestli ji pořádně nezavřete a shnijí mi vzorky.“

Frozína se zašla podívat nejprve do králíkárny a chvíli si hrála se svými budoucími oběťmi, které, chlupaté a huňaté, hnědočerné a šedobílé, enormně ušaté, zvědavě očichávaly její studené prsty. Vedle králíkárny se na malém dvorečku potloukalo několik slepic. Opeřenci důstojně pokvokávali, ale s velikou radostí rozklovali šneka, kterého jim Frozína předhodila.

Chladicí jámu vyplňoval led, nepochybně velmi drahý. Objevila v ní několik kusů vnitřností a svaloviny připomínající mozek a jazyk, a cosi jako černé žihadlo — dlouhé jako její předloktí.

Frozína se vrátila ke skupince a zjistila, že zmeškala zbytek prohlídky. „Budeš spát s námi v té... hm, tom domě,“ ukázala Allie na ohavnou

boudu, „je to tam těsné, ale ty tam budeš většinou ve dne a my v noci, takže...“ Frozína neprotestovala, třebaže měla pocit, že by tady klidně zvládla i denní režim. Klenba stromů ředila nenáviděné slunce ve smaragdové příšeří a to nezpůsobovalo nic než jemné brnění na odhalených částech kůže.

«»

Než se vydali na svou první výpravu do Lesa, profesorka se ujistila, že jsou všichni ozbrojeni, a Frozíně, která jako jediná (spolu s Lejlou) ozbrojená nebyla, svěřila jednoduchou křesadlovou pistoli.

„Doufám, že umíte střílet, drahoušku.“

„Drahoušek umí všechno,“ zamumlala Frozína, ležerně pistoli potěžkala a po očku sledovala, co s ní dělají ostatní.

Z ochranné palisády vešli přímo do změti mladých stromků, kopřiv a bodláků. Frozína se dozvěděla, že za toto stěží prostupné houští jsou v podstatě zodpovědní výzkumníci, protože vykáceli spoustu staletých stromů v okruhu přibližně jedné míle, a že hlouběji v lesích, kde mohou tito obři nerušeně růst, je cesta mnohem schůdnější. Bohatě olistěné mohutné větve totiž zastíní a zadusí nízké i plazivé konkurenty. Pouze parazitům se tu daří: profesorka ukázala na jeden obzvláště žalostně seschlý strom s fialovou kuličkou přimknutou ke koruně ve změti odumírajícího žlutého listí.

„Těch se nikdy nedotýkejte,“ varovala je profesorka a odstrčila Lejlinu ruku, „ani napadených stromů, a už vůbec ne těch klubek. Může to být obyčejný holoparazit, ale taky to může být něco úplně jiného.“

Když kolem stromu procházeli, Frozína poplácala kmen a vyzývavě přítom mířila pistolí na fialové klubko. Nic se nestalo.

Následující minuty se nesly ve znamení příkazů a zákazů. Kudy mají a nemají chodit. Čeho se nedotýkat, co nevdechovat a co nejíst. Dozvěděli se, že všechny cesty v Lese jsou vyznačeny malými dřevěnými kolíky, ale ty je třeba jednou týdně měnit, jelikož Les má tendenci předměty, co se v něm ocitnou, pohltit a vyvrhnout přetvořené po svém. „A to by vás rozhodně nezavedlo zpátky do tábora.“

„Ale víš, drahá, že na KPU vyrábíme majáčky emitující dost silné nega-arkánní pole, aby repelovalo jakoukoliv bytost na magické bázi?“

„Ach, vy vševědové,“ povzddechla si Quinceyová. „My jsme přišli zkoumat, ne přetvářet za každou cenu.“

Ukazovala jim na mapě důležité orientační body. V jejich bezprostředním okolí se nacházela tři lidská sídla: lovecký tábor mladých šlechticů, brigáda ze Železných vrchů, která do těchto končin přišla hledat vhodné přírodní zdroje pro potřeby rozmáhajícího se průmyslu, a opuštěné tábořiště, které ještě před několika týdny náleželo další výzkumné výpravě.

„Bude-li vás někdo vyzývat, abyste se ohlásili, vždycky poslechněte,“ poučovala profesorka. „Jinak se může stát, že budou střílet. A naopak to taky platí — jakmile zaslechnete něco podezřelého, žádejte, ať se ohlásí.“

Překročili vratký můstek (profesor se nahlas zamýšlel, jak tudy, pro všechny bohy, ponese citlivé přístroje, a pod nohy se u toho nekoukal, takže moc nechybělo a neprošel ani on sám) a pokračovali, podle kompasu, na západ-severozápad. Náhle se v místě, kde se cesta rozšiřovala, vynořila drobná zelenká postava bez tváře.

Frozína koutkem oka zachytila, jak Allie zvedla zbraň. Udělala to samé — jenomže stisknout kohoutek očividně na výstřel nestačilo, a inženýrčina puška zarachotila jako první.

„K čertu!“ prskl Quincey.

„Netrefila jsi,“ poznamenala Frozína. Přízračná postava byla pryč. Na cestě ani kapka krve.

„Je lepší je netrefit,“ odvětila Allie a celá společnost jednomyslně přikývla.

Frozína se podívala na jednoho, druhou i třetí, ale k bližšímu vysvětlování se zjevně nikdo neměl. „Co to bylo?“

„Dřevní elfka,“ odvětila profesorka Quinceyová pochmurně.

„Elfka? Jako tisícibarevné elfky z Knihy knih? Ty, co bojovaly proti masožravým klasům?“

„Jedná se o živočicha přinejlepším semiinteligentního, třebaže nepochybují, že ho pojmenovali podle bytosti z posvátných textů. Zamořily prakticky celé Dimbenské lesy a naprosto rozbily jejich diverzitu. Ani

nám neprospívají. Co najdou, to odvedou, sežerou. Nebýt medoženek, brzo rozeberou celý tábor.“

„Medoženek?“

„Konkurenční druh. Pojmenované na základě těch samých textů — třeba mám dojem, že novější verze Knihy knih o nich hovoří spíš jako o divoženkách nebo vílách. Někdy proti elfkám vedou celé války. Naši přátelé lordi by mohli vyprávět — jedno hnízdo mají jen kousek za táborem.“

Brzy dospěli k menšímu tábořišti, kde postavilo stany několik profesorčiných studentů. Předmětem zájmu očividně bylo místo ohraničené maličkými kolíky zatlučenými do země, mezi nimiž byly natažené provázky.

„Kruh?“ zeptal se Quincey, a jeho žena přisvědčila:

„Kruh.“

„Kde je ten můj?“

„Tam. Asi mílí.“ Ukázala na západ.

„Kruhy?“ už podruhé během chvíle nechápala Frozína.

Profesor se k ní otočil. „Vílí kruhy, slečno. A jejich doplněk, tedy kruhy ghúlí.“

Frozína k tomu neměla co dodat.

Profesorka si ve svých těžkých botách dřepala těsně před provázek a naznačila, ať jdou blíž. „Toto je ghúlí kruh,“ řekla, „jen se podívejte, podívejte se. Jsou taková místa — zákony stability jim většinou diktují kruhový, lépe řečeno sférický tvar —, kde z jistých, zatím neprozkoumaných důvodů nefunguje magie. Můžete do něj strčit ten nejspičkovější magimetr, a neobjevíte ani půl arkány. Což, jak jistě víte, je velice vzácné, jelikož drtivá většina našeho světa má základ právě v magických substancích nebo je do jisté míry obsahuje. Jenomže život je něco jiného, něco nezávislého na tom, co nazýváme podstatou tohoto světa. Dobře se dívejte, ó magici.“

Frozína si dřepala vedle profesorky. To, co jí jen před chvílí připomínalo obyčejnou prst a hnijící pařez porostlý drobnými mrtvolnými kvítky a odpudivými houbami, se náhle... inu, ne, nezměnilo se to, ale ona na ten výjev hleděla jinýma očima.

„Proměně běžného prostředí na ghulí kruh předchází kolaps,“ vysvětlovala Quinceyová. „Jeho původ doposud neznáme, ale jeho následky jsou zničující: devadesát osm procent všech forem života totiž zahyne. Za příčinu můžeme označit nedostatek magie, jak klasicky tvrdí Dormicius a bez podrobení hlubší analýze dodnes opakují desítky učenců, respektive může být příčinou fakt, že toto anti-M prostředí obsahuje imunogen toxický pro typické aM- druhy, pokud tedy věříte Schreiberovi, který má určitě něco do sebe, třebaže na můj vkus zanedbává příliš mnoho faktorů.“

Bylo to poprvé, co Frozína slyšela ne-magika tak zasvěceně mluvit o magických záležitostech. Quincey se hlasitě rozesmál. „Ach, nejstarší dilema!“ zvolal. „Byl dříve ještě, nebo vejce? Dříve Bludař jednoruký, nebo dvouřuký? Dříve hmota, nebo magie?“

„Není důvod uchylovat se k filozofii ani se ohlížet na stvoření světa,“ odvětila trochu podrážděně profesorka. „Typická megalomanie magiků: ignorovat všechno, co je menší než kontinent. Generalizace! Globalizace! Pak klopýtáte o vlastní nohy.“

„Drahá,“ smál se Quincey, „myslím, že tvůj kruh je úžasný. Taky úžasně smrdí. Proto se jim říká ghulí, víte, slečno? Hnijí a páchnou jako to zmíněné, nadevše nešťastné stvoření. Ale váš nosík tím trápit nebude. Drahá, mohla bys mě a mou milenkou eskortovat k vílímu kruhu?“

Tento nový, uštěpačně milý Quincey Frozínu štvál mnohem víc, než by dokázala vypovědět. Zdálo se, že se už přenesl přes nedávné patálie, zapomněl na hněv — jenomže ona nezapomněla na dvě zkoušky, co zůstaly nedokončené, a potají svého odchodu z hlavního města litovala. Kolik dní uběhlo od chvíle, kdy se vetřela na vzducholod' ? Tři? Ne, čtyři; to znamená, že do konce zkouškového zůstává týden a nějaké drobné. Jenomže má vůbec nějakou šanci, že by se stihla vrátit? Vzducholod' je pryč a nejbližší město se železniční stanicí vzdálené snad padesát mil.

Ne, nemělo nejmenší smysl se o to pokoušet. Frozína se těch myšlenek vzdala.

A o dva dny později se udála jedna věc, drobnost, která ji utvrdila v domněnce, že nacházet se tak daleko od hlavního města vůbec nemusí být na škodu.